

ZET 'M OP, AMINA!

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvooriedereen.be

De Leesstraat is een serie makkelijk te lezen korte verhalen op leesniveau A1 tot A2.

Zet 'm op, Amina! is het vervolg op *Ren, Amina, ren!* (ISBN 978 90 8696 259 4). De boeken zijn ook los van elkaar te lezen.

© 2016 | Annelie Drewsen

Oorspronkelijk gepubliceerd door Nypon Förlag AB, Zweden

Oorspronkelijke titel: *Kom igen, Amina!* Nederlandstalige

uitgave in overeenkomst met Nypon Förlag AB

Vertaling: Klaas Thees van Hoek

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

Druk: Easy-to-Read Publications

© 2021 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-596-0

ZET 'M OP, AMINA!

Annelie Drewsen

Moeilijke woorden staan *schuin* en
worden uitgelegd in de woordenlijst
op pagina 62.

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

De estafette

Amina staat op de atletiekbaan. Haar sjaal wappert in de wind, en ze voelt zich blij. Het is de eerste buiten-training dit jaar.

Na de warming-up is het tijd voor een *estafette*. In groepjes van vier moeten ze na elkaar honderd meter rennen. En steeds het estafette-stokje aan elkaar doorgeven.

De estafette begint.

Amina is als laatste van haar groepje aan de beurt. Ze wacht ongeduldig op Lina. Ze moet zo het estafette-stokje van Lina overpakken.

En dan zo snel mogelijk naar de finish rennen.

Amina draait zich om. Daar komt Lina aan, als eerste!

Amina begint te rennen en houdt haar hand naar achteren voor het stokje. Nu moet Lina snel zijn, want dan winnen ze! Maar ze voelt geen stokje in haar hand. In plaats daarvan hoort ze Lina's hijgende stem:

'Wacht, Amina ...'

Amina kijkt om. Lina loopt zo ver achter haar dat Amina moet stoppen. Dan haalt Lina haar eindelijk in en geeft het stokje over.

Amina begint weer te rennen, maar nu is ze de laatste. De meiden uit de andere groepjes zijn langs haar heen gerend toen zij stilstond.

Misschien kan ze toch nog winnen?
Amina weet dat ze snel is.

Ze denkt aan haar medailles. De mooiste is de gouden medaille van een binnen-wedstrijd. Ze won van alle anderen. Nu moet ze laten zien dat ze nog steeds goed is.

Haar voeten vliegen over de zachte, rode baan. Het is nog maar een paar meter tot de finish. Ze voelt de wind tegen haar wangen.

Amina gaat nóg harder lopen.

Ze voelt zich sterk.

Maar het is niet genoeg. Ze komt als laatste aan.

Iedereen verzamelt zich op het veld om bij te komen.

‘Goed gedaan!’, zegt hun trainster Camilla.

Amina hijgt. Pas na een tijdje kan ze weer normaal ademen.

‘Waarom rende je al weg voordat ik er was?’

Lina klinkt een beetje boos.

‘Sorry, ik wilde gewoon winnen ...’, zegt Amina.

Camilla gaat staan.

‘Goed gedaan, meiden! Maar jullie moeten nóg beter samenwerken.

Een estafette loop je als team!’

Amina kijkt naar de grond. Het was haar schuld dat het team als laatste aankwam.

‘Geen sombere gezichten nu!’

Camilla geeft Amina een klopje op haar schouder.

‘Dit jaar gaan we extra oefenen op de estafette.’

‘Waarom?’, vraagt Lina.

‘Omdat we naar een wedstrijd in Duitsland gaan. Daar spelen we tegen teams uit heel Europa.’

‘Echt waar?’, zegt Zahra.
Camilla knikt en lacht enthousiast.

De meisjes beginnen meteen te praten over hoe leuk het zal zijn. Maar Camilla wil nog iets zeggen. Ze vertelt dat de club geld heeft gekregen voor een trainingskamp. ‘We mogen twee weken vóór de wedstrijd al naar Duitsland. Daar gaan we heel hard trainen!’ Camilla kijkt zo blij dat het lijkt alsof ze al gewonnen hebben.

Nu begint iedereen door elkaar te praten.

‘Wauw, wat leuk!’

‘Ja! Twee weken zonder ouders!’

Maar Amina denkt aan haar fout bij de estafette. En aan het woord kamp. Ze krijgt buikpijn van dat woord.

Lina buigt zich naar haar toe.

‘Ben je niet blij?’

Amina haalt haar schouders op.

‘Sorry dat ik net onaardig was’, zegt

Lina. ‘Ik hoop zó dat je mee gaat.

Anders vind ik het helemaal niet leuk.’

Iedereen loopt naar de kleedkamer.

Amina en Lina gaan als laatste naar binnen.

Camilla vraagt: ‘Jullie gaan toch wel mee naar Duitsland?’

‘We zullen zien’, zegt Lina, en kijkt even naar Amina.

Camilla blijft staan.

‘Is er iets mis?’

Ze kijkt eerst naar Lina, dan naar Amina.

Amina kijkt naar de grond.

‘Maak je geen zorgen, Amina. Je moet alleen maar oefenen met wisselen. Je bent de snelste van allemaal, maar vandaag was je iets té snel ...’

Camilla lacht.

Amina voelt zich al iets beter. Maar ze denkt er niet over om naar een kamp te gaan!